

РЕШЕНИЕ

№ 12452

гр. С., 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА ЕМ. Д.
като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110124428 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от Застрахователна компания „ДОЗ“ ЕАД против „ЗАДДБЖЗ“ АД с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 944,08 лева, ведно със законна лихва за забава от датата на подаване на исковата молба на 10.05.2022 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща непогасена част от регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 29.10.2021 г. в гр. С, между лек автомобил „ДД“ с рег. № ----- и автомобил „ФТ“ с рег. № ----- и сумата в размер на 23,08 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 12.02.2022г. до 10.05.2022 г.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 29.10.2021 г., в гр. С, на кръстовището на бул. „ВТ“ и ул. „-----“, по вина на водача на автомобил „ФТ“, който при нарушение на правилата за движение по пътищата поради неспазване на необходимата дистанция и движение с несъобразена скорост не успял да спре навреме и реализирал пътнотранспортно произшествие като ударил намиращия се пред него на пътното платно и спрял на червен сигнал на светофарната уредба лек автомобил „ДД“, за което бил съставен двустранен констативен протокол за ПТП от участниците в инцидента. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че между дружеството и водача на увредения автомобил към момента на инцидента съществувало правоотношение по Договор за застраховка „Каско“. Поврежданията на застрахования автомобил били отстранени в сервиз „ААВ“ ООД за сумата в размер на 1888,15 лева, която била заплатена от застрахователя, както и били направени ликвидационни разноски в размер на 15 лева. Процесуалният представител на страната твърди, че с плащане на застрахователно обезщетение „ДОЗ“ ЕАД се суброгирало в правата на застрахования срещу ответното дружество, което е било в правоотношение с виновния за настъпване на пътния инцидент водач по силата на Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, поради което има регресно вземане към него за заплатеното застрахователно обезщетение и направените разноски. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът отправил до ответника покана за заплащане на дължимата сума, като ответното дружество извършило частично плащане на сума в размер от 959,07 лева, като дължимият от ЗАДДБЖЗ“ АД остатък по сметата възлиза на процесната

сума от 944,08 лева. Направено е искане ответникът да бъде осъден да заплати и обезщетение за забава върху главницата в размер на размер на 23,08 лева за периода от 12.02.2022 г. до 10.05.2022 г. Направено е искане за присъждане на направените от ищцовото дружество съдебни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът не оспорва поддържаните от ищеца твърдения относно наличието на застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между „ЗАДДБЖЗ“ АД и водача на автомобил „ФТ“, както и че ответното дружество е извършило плащане по процесната сума в размер на 959,07 лева. С подадения отговор е оспорена поддържаната от ищеца теза относно механизма на процесното пътнотранспортно произшествие, като са развити съображения, че произшествието представлява случайно деяние, тъй като шофьорът не е могъл да предвиди, че водачът на застрахованото при ищеца моторно превозно средство ще реализира внезапно спиране. В допълнение е отбелязано, че двустранният констативен протокол отразява констатациите на участниците в катастрофата, но не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно механизма на събитието. При условията на евентуалност в подадения отговор са изложени доводи, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от водача на застрахования при ищеца автомобил. Процесуалният представител на страната поддържа, че с извършване на извънсъдебно плащане регресната претенция е изцяло погасена, като изрично оспорва претендираната разлика да отговаря на стойността на причинените на лек автомобил марка „ДД“ вреди и не е съответна на средните пазарни цени за ремонт на моторното превозно средство, респ. труд, материали и резервни части. Направено е искане сторените съдебни разноски в производството да бъдат възложени в тежест на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

Предявен е иск за заплащане на сума, претендирана срещу ответника в качеството му на застраховател на лице, причинило увреждане на имущество на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. Твърди се, че ищецът е изпълнил задължения си на застраховател по имуществена застраховка, поради което е встъпил в правата на увреденото лице против носещия договорна отговорност въз основа на валидно възникнало застрахователно правоотношение с причинителя на увреждането.

Съгласно [чл. 411, ал. 1 КЗ](#), в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

Разпоредбата на [чл. 412, ал. 1 КЗ](#) урежда регресното право на застрахователя по имуществена застраховка да претендира платеното от третото лице, което е причинило повреда на застрахованата вещь или от неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахователят, който е платил обезщетение, встъпва в правата, които застрахованият има срещу третото лице или неговия застраховател.

Видно от законовата разпоредба предпоставките за предвидената суброгация са: наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на моторно превозно средство, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер, не по-голям от действителните вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказването на правопораждащите факти е в тежест на ищеца.

Страните не спорят, поради което със съставения по делото доклад е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 29.10.2021 г., в гр. С, на кръстовището на бул. „ВТ“ и ул. „-----“, между лек автомобил „ДД“ с рег. № ----- и автомобил „ФТ“, с рег. № ----- възникнало пътнотранспортно произшествие, за което бил съставен двустранен констативен протокол за ПТП от участниците в инцидента, че към момента на пътнотранспортното произшествие между собственикът на лек автомобил „ДД“ и ищеца съществувало валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Каско“, а между водачът на автомобил „ФТ“ и ответника съществувало валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, че ищецът заплатил застрахователно обезщетение по процесния договор за застраховка „Каско“ в размер на 1888,15 лева, както и че ответникът погасил преди предявяване на иска сумата в размер, на 959,07 лева по процесната щета.

Спорният по делото въпрос се поставя върху механизма на възникване процесното пътнотранспортно произшествие и вредите настъпили вследствие на инцидента.

За установяване на начина, по който е реализиран пътния инцидент по делото е представен двустранен констативен протокол за ПТП от 29.10.2021 г. съставен от С. И. С. в качеството на водач на лек автомобил „ДД“ с рег. № ----- и К. Г. К. в качеството на водач на моторно превозно средство „ФТ“ с рег. № ----- . Протоколът съдържа посочване на обстоятелствата, при които е възникнал инцидента, скица на местопроизшествието и опис на настъпилите увреждания по застрахования при ищеца автомобил.

От събраните по реда на чл. 25 ГПК гласни доказателствени средства чрез разпит на двамата водачи се установява, че пътният инцидент възникнал на кръстовище в гр. С, ул. „-----“ и ул. „ВТ“, като водачът на лек автомобил „ДД“ предприел маневра за завиване на дясно когато „ФТ“ го ударил отзад. Двата водачи сочат, че към момента на възникване на произшествие на кръстовището е бил извършван ремонт и светофарната уредба не е функционирала.

От приетото по делото заключение по допусната съдебно-автотехническа експертиза, което съдът цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, се установява, че водачът на „ФТ“ е имал възможност да предотврати настъпването на инцидента ако е изчакал потеглянето на намиращия се пред него лек автомобил „ДД“ от кръстовището и след това да извърши своята маневра за преминаване през кръстовището. Експертът разяснява, че всички увреждания на лек автомобил „ДД“, отразени в опис на застрахователя се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие. От приетото заключение се установява, че към момента на настъпване на пътния инцидент застрахования при ищеца автомобил е бил в експлоатация седем месеца, като сумата необходима за отстраняване на щетите от събитието е в размер на 1888,15 лева по цени на официалния сервиз за марката на автомобила „Алианс Ауто Варна“ ООД. Вещото лице разяснява, че обичайните разноски за ликвидиране на щета по риск „Каско“ при пътнотранспортно произшествие са в размер на 15 лева.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че настъпването на пътнотранспортното произшествие се дължи на „случайно деяние“. Както бе посочено от приетото по делото заключение по приетата автотехническа експертиза се установява, че водачът на „ФТ“ е разполагал с възможност за предотвратяване на пътния инцидент, като изчака преминаването на движещия се пред него лек автомобил „ДД“ през кръстовището.

Неоснователно се явява и поддържаното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на застрахования при ищеца автомобил. Съпричиняване, по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, е налице, когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т.е. когато приносят му в настъпването на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било противоправно, в частност – в нарушение на ЗДвП, и виновно – Решение № 79 от 06.07.2016 г. по т. д. № 1787/2015 г. на II т.о. на ВКС, Решение № 78/10.07.2014 г., по т. д. № 1982/2013 г. на I т. о. на ВКС, Решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35 /2009 год. II т.о. на

ВКС, Решение № 58/29.04.2011 г. по т. д. № 623/2010 г. II т.о. на ВКС, Решение № 54/22.05.2012 г. по т. д. № 316/2011 г. на II т.о. на ВКС, Решение № 16/04.02.2014 г. по т. д. № 1858/2013 г. на I т.о. на ВКС и др.

Обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като вината на последния не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал.2 ЗЗД. От значение за определяне наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото лице е съществуването на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпването на вредоносното събитие, доколкото намаляване обезщетението за вреди от деликт не може да почива на предположения. Не всяко нарушение на уредените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на застрахователното обезщетение. За да е налице т. нар. „компенсация на вини“, следва противоправното поведение на увредения да е пряка и непосредствена (в необходимата причинно-следствена връзка) причина за настъпване на вредоносните последици. Когато съдът преценява дали има виновно поведение на водача и нарушаване разпоредби на ЗДвП, винаги трябва да се изследва конкретната пътна обстановка, мястото на удара, както и поведението на водачите и възможността да възприемат дадено препятствие като опасност за движението. Както бе посочено от събраните по делото доказателства се установява, че събитието е настъпило по вина на водача на „ФТ“.

Съгласно формирана непротиворечива съдебна практика при действието на отменения Кодекс на застраховането, която запазва своята актуалност и при действащата нормативна уредба, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства /в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО, Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/. Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя е равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на имуществото при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг.

Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг. В случая, следва да се даде отговор на въпроса дали застрахователят, отговарящ по регресна претенция на застрахователя, заплатил обезщетение по силата на доброволната имуществена застраховка,

е отговорен да заплати обезщетение по цени на официалния за съответната марка сервиз и в кои случаи.

При имуществените застраховки стойността на дължимото застрахователно обезщетение се определя, както следва: ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди не повече от три години и е бил отремонтиран в официален сервиз на марката (официален фирмен сервиз) – следващото се застрахователно обезщетение е това, за стойността на което е бил отремонтиран автомобилът в официалния фирмен сервиз и която е отразена в издадените от фирмения сервиз във връзка с ремонта фактури; при липса на поне едно от посочените по-горе две условия, тоест - ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди повече от три години или отремонтирането е станало не в официален сервиз на марката, дължимата застрахователна сума се определя на база средната пазарна цена, тоест - изхожда се от възстановителната стойност на имуществото.

С Решение № 1402/10.06.2022 г. по в. гр. д. № 20211100511793 по описа на СГС, III – Б въззивен състав е прието, че ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията. В този случай се приема, че с оглед периода на експлоатация, считано от годината на производство на автомобила /3 или 5 или 7 години в зависимост от конкретно определения от продавача или производителя гаранционен срок/, този автомобил обективно има характеристиките на нов, както и всички негови съставни части са нови и оригинални.

От приетата по делото автотехническа експертиза се установява, че към момента на настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие застрахования при ищеца автомобил е бил в експлоатация седем месеца, поради което същият бил в гаранция, поради което съдът намира, че размерът на причинените имуществени вреди от събитието следва да бъде определена на база цените за отремонтиране на автомобила в официалния сервиз на марката в размер на 1888,15 лева, както и стойността на ликвидационните разноски. От изложеното при съобразяване на извършеното от ответника извънсъдебно плащане следва, че предявеният иск е изцяло основателен.

Предмет на доказване от ищеца по обусловената претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е поставянето на ответника в забава, нейният начален момент и размерът на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на [чл. 412, ал. 3 КЗ](#) обезщетението по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се определя и изплаща от застрахователя в тридесетдневен срок от момента, в който застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество, е предявило претенцията си срещу този застраховател, като е приложил преписка с доказателствата, с които разполага.

На лист 27 от делото е представена отправена от ищцовото дружество до ответника регресна покана за погасяване на заплатено от страната обезщетение за вреди от процесния пътен инцидент връчена на 12.01.2022 г. Тридесетдневния срок по чл. 412, ал. 3 КЗ е изтекъл на 12.02.2022 г., поради което към сочения от ищеца начален момент на претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД ответното дружество е било в забава. Размерът на законната лихва е нормативно определен, на основание [чл. 86, ал. 2 ЗЗД](#) – основният лихвен процент на Българската народна банка за периода, увеличен с 10 пункта (Постановление № 100 от 29 май 2012 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, в сила от 01.07.2012г. – отм. и [Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения](#) в сила от 01.01.2015 г.). Предвид изложеното и доколкото страните не спорят относно размера на обезщетението за забава предявеният иск се явява основателен за сумата в размер на 23,08 лева.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца съдебни разноски в размер общо на 700 лева,

от които сумата в размер на 50 лева внесена държавна такса, 250 лева депозит за автотехническа експертиза, 40 лева депозит за събиране на гласни доказателствени средства и 360 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДБЖЗ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ж.к. „Д“, бул. „Г. М. ДД.“ № 1, да заплати на „ДОЗ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., бул. „-----“ № 89Б, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата в размер на 944,08 лева, ведно със законна лихва за забава от датата на подаване на исковата молба на 10.05.2022 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща непогасена част от регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 29.10.2021 г. в гр. С, между лек автомобил „ДД“ с рег. № ----- и автомобил „ФТ“ с рег. № ----- и сумата в размер на 23,08 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 12.02.2022г. до 10.05.2022 г.

ОСЪЖДА „ДБЖЗ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ж.к. „Д“, бул. „Г. М. ДД.“ № 1, да заплати на „ДОЗ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., бул. „-----“ № 89Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 700 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____